

STIPE BOTICA

FILOZOFSKI FAKULTET SVEUČILIŠTA U ZAGREBU

sbotica@ffzg.hr

IZRAŽAJNOST NOVIH HRVATSKIH EPITAF¹

STRUČNI RAD

UDK 821.163.4-193.6:81'38

DOI <https://doi.org/10.17234/9789531758635.06>

Epitafi kao mala literarna forma na hrvatskim su prostorima prisutni od helenističkoga razdoblja, a njihovo postojanje možemo pratiti od najranijih tragova, preko srednjovjekovlja pa sve do danas. Epitafi su zadržali relativno stabilnu formu i obraćanje pokojniku kao prepoznatljivo i stalno mjesto. U ovom nas radu zanima izražajna strana novih hrvatskih epitafa, a kao prepoznatljivo mjesto može se izdvojiti izražajna intenzifikacija koja se očituje u afektivnom, direktnom i ukrašenom govoru/obraćanju pokojniku. Afektivnost se dodatno naglašava stihovanom formom koja je vrlo česta u oblikovanju novih hrvatskih epitafa. Epitafi su oblikovali svoj prepoznatljiv stil pa se u radu pozornost usmjerava i na analizu stilske komponente, koja uz leksikalizaciju i tekstualizaciju čini važan segment za razumijevanje izražajne strane novih hrvatskih epitafa.

Epitafi pripadaju malim literarnim formama. Njihova je formalna struktura neujednačena i nema nekog strogog pravila kako bi trebao izgledati ogledni uzorak strukture ni s obzirom na sadržaj ni s obzirom na izričaj (usp. Užarević 2012). U povijesti književnosti značajni su i po tome što su se javili vrlo rano, gotovo na samom početku grafijske kulture. Kao praforme literarizacije obilježuje ih i to što su imali znatno i utilitarno i estetsko značenje. Tijekom dugogodišnjeg trajanja, svako im je vrijeme ipak davalo različite uloge, što je onda uvjetovalo i različitu izvedbenu vizuru. No, uvijek su ostali u okviru male literarne forme i kao specifičan govor o pokojnicima zadržali relativno postojan izgled, ali i dostojanstvo i u leksičkom i tekstovnom oda-

¹ U ovome ću se radu poslužiti većim dijelom pogovora iz knjige *Novi hrvatski epitafi* (Botica 2007).

biru. Za hrvatsku su kulturu značajni i po tome što su se u njima oblikovali prvi pisani tekstovi na hrvatskom kulturnom prostoru. Najprije su se javili još u helenističkom razdoblju, znatno više u vrijeme Rimljana koji su općenito razvili obilnu kulturu i civilizaciju na našem prostoru (usp. Rendić-Miočević 1987). I naše je književno srednjovjekovlje njegovalo ovaj tip komunikacije i na latinskom i na hrvatskom jeziku, posebice onom na glagoljskoj grafiji (Fučić 1982) ili natpise na stećcima (Lučić 2005). I u našoj su sredini epitafi uvijek zadržavali svoju primarnu namjenu: uzvišeni govor o pokojnicima, što je karakteristično za epitafe svugdje, pa naravno i one koji su se oblikovali u Hrvata. To se može vidjeti u nekoliko otisnutih knjiga koje govore o hrvatskim epitafima. Za ovaj rad uglavnom ćemo se osloniti na knjigu *Novi hrvatski epitafi* (2007) jer u njoj ima dosta primjera za tipologizaciju. Iz te bi knjige zavrijedila pozornost trodijelna podjela sadržajne strane hrvatskih epitafa: nominalni (samoimenovani), aforistički i (prošireno) literarizirani.

Ovdje će nas ipak prvenstveno zanimati **izražajna** strana novih hrvatskih epitafa, njihova leksikalizacija, tekstualizacija i stilska komponenta. Uzorak za analizu od 1813 primjera dostatan je korpus za sve vrste tipologizacije. Glede izražajne strane naših epitafa i ovdje vrijedi aksiom: epitafi nemaju čvrstu tipološku fakturu po kojoj bi se mogao odrediti neki jedinstveni i prepoznatljivi izražajni model. U toj mnogostrukosti izražavanja može se reći da ima nekoliko uočljivih stereotipnih izražajnih mogućnosti. Najčvršća komponenta, i najveća skupina epitafa u svom izražajnom ostvaraju, pokazuje izražajnu intenzifikaciju po načelu izravnog obraćanja pokojniku kao (su)besjedniku. U tom je pogledu uočljiva snažna *invokacijska* struktura izražajnosti. To je uvjetovalo još jednu specifičnost: epitafski govor često je vrlo afektivan, direktan, ukrašen. Kako se pretežito ostvaruje u tekstualnoj stihovanoj izgradnji, time je afektivnost još izraženija, s namjerno naglašenom svrhom da djeluje sugestivno i uvjerljivo, potičući stanovitu osjećajnost u recipijentata, s naznakama sjete i slutnje. Glede aktera epitafske komunikacije, u brojnijim primjerima, majke govore naročito emotivno prepoznatljivo i najjače sugestivno. Tada, a i drugdje, osjećaji se ne mogu sakriti, već se namjerno izriču, a u stilizacijama je oblikovana velika količina emocionalnoga, ponegdje ne granici patetike.

Kada epitafi poprime bar neku količinu narativnoga, pripovjedači i, ponegdje, naglašeni lirski subjekti *govore* o pokojniku ili umjesto pokojnika. Tada se iz govora očituju različiti stupnjevi senzibiliteta: tuga, žalost, jad, sjeta, klonulost; nada u ponovni susret, priželjkivanje susreta “onkraj”. Ovaj (pre)naglašeni afektivni sadržaj i izričaj, donekle je ublažen u nadi transcendentalne perspektive jer je govorom sugerirano nadanje u snagu vjere, pouzdanja u Boga “gospodara svega”, predanost kršćanskom svjetonazoru

itd. Kontekstualno se u toj vrsti epitafa rabe izričaji iz Biblije, liturgije, kršćanske terminologije², hrvatske kulturne tradicije i ukupne kršćanske duhovnosti.

S obzirom na jezik kao izražajno sredstvo hrvatskih nadgrobnjaka treba istaknuti da u svim sredinama pretežito prevladava izricanje na hrvatskom jezičnom standardu i da se, u načelu, poštuju zakonitosti hrvatskoga književnog standarda i izražajnog sustava. Ipak, pojavljuju se i tekstovi na dijalektu, nešto više u kajkavskoj sredini. Općenito, ipak, nema tako mnogo dijalekatskoga koliko bi se moglo očekivati u tekstovima ovoga tipa.

Ono što je izrazito važno: epitafi su stvorili svoj funkcionalni stil, sa svim svojim stilskim specifičnostima, primjeren ovoj problematici. Narav funkcionalnog stila epitafike vidi se u primjerenom leksiku, sintagmatskim konstrukcijama, duhovnoj srodnosti svih komunanata. To i jest razlog pretežite uporabe jezičnog standarda. S obzirom na otklon od hrvatskoga izražajnog standarda valja istaknuti i brojnije izražajne nezgrapnosti, nepravilnosti u gramatičkom smislu: primjerice “sna *kojeg* smo svi sanjali”, “cvijeta, *kojeg* si trgao”, “ovaj *kami*”. Znatne su nesigurnosti uporabe refleksa jata (*ije/je/ie*), čak do te mjere da je u ovom segmentu potpuna zbrka. Štoviše, izbor tekstova s ovim nezgrapnostima može biti pokazatelj stupnja ukupne (ne)pismenosti hrvatske sredine, koja se sve više, na žalost, očituje i u gotovo svim tipovima komunikacije.

S obzirom na leksikalizaciju, vrijedno je istaknuti pojavu vrlo velikog broja deminutiva (ženica, ptičica, “cvijetak”, grobak, ružica, majčica, bakica, sestrice...), što je vezano uz izrazito emocionalno stanje sudionika ove komunikacije.

Kao što se moglo i očekivati u tekstovima ovoga tipa, a s obzirom na učestalost ključnih riječi, zapaža se česta uporaba glagola “otići”, “otputovati”. Uočljiva je i pojačana pojava kolokvijalnih i frazeoloških izričaja tipa “doviđenja”, “vidimo se /uskoro/”, “do ponovnog susreta”, “zbogom”, “ostaj u miru” itd. Formulacije ovoga tipa treba promatrati kontekstualno, gdje one dobivaju svoje i stilske i izražajno opravdanje.

Što se *stila* tiče, lako je pokazati, uz kolokvijalni model, pojavu i naslagu neke vrste visokoga stila, kićenoga i “uglađenoga”, očekivana u ovakvoj vrsti komunikacije. No, većini je sudionika ovakve komunikacije primjereno stilističko intenziviranje na sebi svojstven način. Ono što je naglašeno istaknuto jest učestalo pojavljivanje aktera “ja”, što je u ovakvoj komunikaciji značajna stilistička vrijednota. Treba naglasiti da je slik iznimno važan (ponegdje i jedi-

² Usp. o tome: Golub (2000) (posebno tekst “Grobovi govore”) i Šetka (1976).

ni) znak literariziranja. Dalo bi se, zamašnim brojem primjera, zaključiti da je u svih sudionika ovakve komunikacije znatno pouzdanje u moć slika/rime, a preko vlastitih rimovanih stilizacija. Dobar dio “tvoraca” ove literarizacije ima u uporabi slika veliko jamstvo vlastite stvaralačke snage.

Za stilsku je komponentu epitafskih stilizacija značajan cjelokupan leksički odabir, relativno skromne mogućnosti većih i inovativnih odstupanja. Gotovo se unaprijed zna što treba biti u pojedinom epitafu. Za takav unaprijed određeni leksički odabir moglo bi se, iz pozicije književne teorije i poetike, postaviti i pitanje *je li ovo literatura ili nije*, a tu nema čvrstog i jasnog odgovora. Možda se može ustvrditi da najčešće nema znatnije literarizacije, već se tekstualizacija, na izražajnom planu, ostvaruje proizvoljno, od primjera do primjera, predmnijevajući sadržaj iz svog kuta, impresionistički. Ono što povezuje brojne tekstove ovoga tipa jest silna potreba komunikanata – reći nešto važno ili o pokojniku ili o sebi. To isticanje *sebe/svoga* najčešće je prvi niz iz pozicije antitetičkog (dihotomijskog) načela, gdje je veliko čvorište: *svoj/naš/intiman/blizak/obiteljski/prijateljski/domaći...* Na drugom dihotomijskom polu nalaze se oponenti, primjerice: *usud/njihov/nevaljao/nametnut/tuđi* itd. To se ponegdje ostvaruje i na razini stilske višeznačnosti, gdje se susreće *život/mladost* – nasuprot *smrt / iznenadna dotrajalost*.

Smrt je u epitafskoj komunikaciji sasvim konkretna, personalizirana i personificirana. U pravilu je došla brzo, neočekivano, iz pogleda svih komunikanata *nepripremljeno*. Ponegdje je smrt tajna fizičkoga nestanka, kao dio ljudske sudbine, ali je u epitafima “nametnuta” i zbog tuđe (više puta naznačeno: liječničke) nebrige. Rjeđe je u epitafima smrt apstraktna i životna tajna.

Eshatologija, u širem aspektu ovoga pojma, gotovo je prešućena. Epitafi motre drugi život, posmrtni, kao nastavak ovoga života, i u njima je izražena potreba suživota i druženja. To je naznačeno i time što se epitafi, u pravilu, ostvaruju sasvim blizu od stvarne smrti pokojnika ili bar u bližem vremenu od smrtnog rastanka s pokojnikom.

Nije lako odrediti ni žanrovske specifičnosti i odlike hrvatskih nadgrobnjaka. Nadgrobnjaci su u pravilu male literarne forme, slavljenje/pohvalnice bliskih pokojnika. Žanrovski je ipak ovo blizu (lirskim) naricaljkama te se općenito u većem broju hrvatskih nadgrobnjaka očituje *stil naricaljki*. Kao pripadnost lirskoj vrsti, ili iznimno snažnoj lirizaciji (koja je namjerna, emotivna, preosjećajna), uočljiva je veća količina *plačeva*.

Među izražajnim odlikama hrvatskih epitafa još bi se mogao izdvojiti izričaj *prozimetra*, proze, najčešće izmiješane s deseteračkim stihom. Stih, bez obzira na to pojavljuje li se sam, ili s prozним dodatkom, često je neujednačen/nesimetričan, pa i nesiguran u svakom pogledu, što ga znatno razlikuje od deseteračkog stiha usmene poezije.

Kao značajna odlika, na formalnoj strani, ali i izražajno sredstvo mogla bi se navesti i veća pojavnost *fragmentarnosti*. To je vidljivo obilježje hrvatskih epitafa, kao i velika količina raznolike *citatnosti* i *intercitatnosti*, posebice iz Biblije, iz literature (poezije), a onda iz raznolika aforističkoga te usmeno-književnoga gnomskog izričaja.

Formulacije u stilu *pučkog fenomena* vide se u mnogim detaljima, i na sadržajnoj razini (iznenadan događaj, nečuveni dolazak smrti, pojedinačna katastrofa, ožalošćenost svih...) i na izražajnoj razini – primjerice u formulacijama da je “to strašno čuti/vidjeti / da svijet tako nešto još nije doživio”, da je “za pokojnikom sve proplakalo”, da bi se “od žalosti u zemlju upalo, da i nebo plače” itd.

I što je osobito važno, izražajnu stranu hrvatskih epitafa gotovo je nemoguće odvojiti od stilske jer je postojanje stila uočljivo kao izražajna specifičnost za ovaj vid književne predmetne stvarnosti. Ono što bi na ovoj razini, po načelu interakcije izraza i stila, bilo vrijedno uočiti jest činjenica da je dobar dio nadgrobnjaka okupljen oko poetizacije tišine (“nijema tišina” i “grobna tišina”, kao sintagme, pojavljuju se desetak puta), gdje se, s jedne strane očituje sjeta, slutnja, muk i šutnja – a s druge strane tu tišinu narušavaju poneki lirski proplamsaji, primjerice “jedino ptice pjevaju” i suho lišće “šapće”.

Nadgrobnjaci su zanimljivi i na leksičkoj razini. Tako su različiti izričaji za grob, a najčešće je – metonimijski – “grob – stan ledeni”. Uz imenovanje groba (kao cjeline), i grobna je ploča različito imenovana, ali i metonimizirana. U desetcima epitafa može se iščitati *simbolika kamena*, kao grobne ploče i novog obitavališta. Ovo novo stanište postalo je opredmećeno, konkretno. Natpisi pokazuju da u ovoj “grobnoj tišini” nema većih stilizacija za umovanje, premda se u natpisima često, gotovo mehanički, postavlja pitanje *zašto*. Odgovor mnogi epitafi nalaze u pojmu *ljubavi* – najčešće u kristijaniziranom značenju, koju smrt ne prekida (posebice iz Pavlovljeva pojmovlja da se povezanost, život, bliskost ne prekida smrću).

Uz pitanja *zašto* (i za umiranje i za smisao života) u epitafskoj komunikaciji vodi se raznovrstan dijalog. U pojedinačnim slučajevima, a nadgrobnjaci se i stvaraju za privatne svrhe i ostvaruju u pojedinačnom značenju, zastaje se pred tajnom života i smrti pa je primjeren i odgovor: sugeriran, jasan, očit, kristijaniziran, pritajen, ali i tajnovit, nejasan, nepovoljan, pobunjenički. Naši epitafi uglavnom samo informiraju te nema znatnije raspravljačke komunikacije ni stilizacije u hrvatskim epitafima. Općenit stav pred ovom činjenicom smrti i gubitka bliske osobe, kojoj se *daruju epitafi* i stvara literarizacija, obično je ljudsko osjećanje nemoći, rezignacije. U tom je pogledu ostvarena i nemoć riječi da se njima bilo što promijeni. Stoga se stilizatori nadgrobnjaka i ne upuštaju u veće apstrakcije i domišljanja, već oblikuju sadržaje kojima

žele nešto reći lagano, povoljno, pohvalničko, toplo, ljudsko. To se, za sve sudionike ovakve komunikacije, najbolje može običnim stihovanjem, sveukupnom konkretizacijom, a nikakvim apstrakcijama.

Figurativnost može biti zasebna tema u ovoj vrsti komunikacije. Zasada samo tvrdnja da su figure brojne i da je uočljiva, na razini lako odgonetljive stilizacije, uporaba **alegorija** baš onakva kakvu pozna tradicijska kultura. Tek ponegdje progovori i tradicijska **metafora**, posebice *floristička* (gdje je umrla žena = cvijet, ljiljan, ruža, ljubičica, ciklama...; *život* = križ, nevolja...; *sudbina* = smrt, “ispiti čašu”, Bog tako htio...). Sve su takve metafore lako odgonetljive. Rjeđe su nešto smjelije metafore (primjerice “suze ponosne”, “suza sreće”, *smrt* = “jezero”, “hladna voda”, “prekinuta radost pred škripom kotača”, “smrklo se srce u nama”, *grob* = “sveta zemlja”, “postelja”; *majka* = “grumen tuge”).

Vrlo često rabi se **metonimija** u svom izvornom smislu, naročito ona gdje je *pars pro toto* (primjerice sklopljene *blage oči*, “malaksale *tvoje ruke*”, “zanimemila *draga usta*”).

Iz tradicijske kulture i literature rabe se brojni stalni *epiteti* – u tolikoj mjeri da ih je nepotrebno i pobrajati.

Ovamo ide i lako odgonetljiva **simbolika**, najčešće iz kršćanskog svjetonazora, koja se ustalila i po mucu Kristovoj. No, s pokojnikom se komunicira i tako da se invociraju pokojnikovi “tajni znakovi”, primjerice “tvoj bor, breza, lov, harmonika, motor, knjiga...”. Uglavnom prosta i jednostavna simbolika i lako odgonetljiva.

LITERATURA

- Botica, Stipe. 2007. *Novi hrvatski epitafi*. Zagreb: Školska knjiga.
- Fučić, Branko. 1982. *Glagoljski natpisi*. Zagreb: Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti.
- Golub, Ivan. 2000. *Lice prijatelja*. Zagreb: Kršćanska sadašnjost.
- Katičić, Radoslav. 1998. *Litterarum studia*. Zagreb: Matica hrvatska.
- Lučić, Antun. 2005. *Dodiri, smjene*. Split: Hrvatsko kulturno društvo Napredak.
- Rendić-Miočević, Duje. 1987. *Carmina epigraphica*. Split: Književni krug.
- Šetka, Jeronim. 1976. *Hrvatska kršćanska terminologija*. Knjižnica “Marije”, knjiga 10. Split: Marija.
- Užarević, Josip. 2012. *Književni minimalizam*. Zagreb: Disput.

Expressiveness of new Croatian epitaphs

Epitaphs as a small literary form have been present in Croatia since the Hellenistic period, and their existence can be traced from the earliest traces, through the Middle Ages to the present day. Epitaphs have retained a relatively stable form and addressing the deceased as a recognizable and permanent place. In this paper, we are interested in the expressive side of the new Croatian epitaphs, and as a recognizable place we can single out the expressive intensification which is manifested in the affective, direct and decorated speech / address to the deceased. Affectiveness is further emphasized by the verse form which is very common in shaping new Croatian epitaphs. Epitaphs have shaped their recognizable style, so the paper focuses on the analysis of the stylistic component, which, along with lexicalization and textualization, is an important segment for understanding the expressive side of the new Croatian epitaphs.